

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 5. De peccato veniali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Januarius. eum iniustum esse voluisses, à quo in te vindicari noluisses. *Aug.*

DIES V.

De Peccato veniali.

I.

Peccatum veniale, tam est offensa DEI, quàm mortale; sed minor. Id, quod peccato convenit mortali, convenit & veniali; sed alia ratione. Atque hinc conficitur, si peccatum mortale quidam contemptus est Majestatis divinæ, peccatum veniale esse defectum reverentiæ erga illam: si illud est odium contra Bonitatem hanc infinitam, peccatum veniale esse defectum amoris in eandem: Si primum est rebellio adversus supremum hunc Dominum, alterum esse submissionis defectum: Si primum Creatori præhabet creaturam, alterum creaturæ præstare obsequium, cum imminutione illius, quod Creatori debetur: Si primum est jactura charitatis, alterum esse ejusdem remissionem, quæ sensim ad hanc jacturam ducit: Si primum est legis violatio, alterum ejusdem esse neglectum. Si primum est aberratio à fine ultimo, alterum esse deflexum, qui non raro ad aberrationem perducit.

II. Pec-

II. Peccatum veniale est offensa DEI; *Januarius,*
itaque & malum DEI. Potestne verò ma-

lum DEI esse malum leve? Hinc consequens
I. Est, id tam necessario DEO displicere, ut
illud æquè parum approbare, quàm DEUS
esse cessare possit. 2. Sequitur expedire,
ut omnes tam homines quàm Angeli, quin
rerum universitas in nihilum revolveretur,
quàm ut vel unicum veniale admittatur;
atque id committi non posse ad quæcunque
mala avertenda; quia omnia hæc mala sunt
mala creaturarum. At verò omnia ista
creaturarum mala, quantacunque illa sint,
comparari nunquam poterunt cum minimo
malo Creatoris: Quia inter utraque distan-
tia erit infinita. An hanc veritatem credi-
mus? & cur ea non credatur, cum articu-
lus Fidei sit? & quomodo ea cum nostra
vivendi ratione convenit?

III. Heu me! Si hanc veritatem, mi DEUS
credidissem, vel saltem bene penetrâssem,
an tam facilè, & cum formidine tam mo-
dicâ peccata venialia commississem? An
adeò incautus in ijs evitandis fuisset,
tamque temerarius in ijs committendis?
An tam facilè abripi me passus essem ad
hanc inanem gloriolam aucupandam, ad
hanc voluptatem, ad hanc impatientiam,
ad hanc Zelotypiam, ad hunc jocum malig-
num,

num,

Januarius. num, ad levem hanc detractionem? An nihilum reputâssem levem hanc displicentiam, leve hoc mendacium, hunc hominum respectum, hanc in templo irreverentiam, hanc in precibus mentis evagationem, voluntariam hanc in iisdem negligentiam? anne centies dixissem, sicuti feci: Hoc non est, nisi peccatum veniale? At quantopere mihi met impolui: Hoc est malum tam grande, ut in ruina totius universi, destructio Angelorum, & omnium hominum cum hoc malo in comparationem venire non possint? Et hoc tamen est illud malum, quod toties joci, & oblectationis causâ feci. Væ mihi Domine, si delectationem capio à tanto malo! Væ mihi, si animi remissionem reputo, voluntariè tibi displicere!

Peccatum quantumvis leve, semper æstima magnum esse malum; idcirco, quòd sit malum DEI; & statue, citiùs maxima quævis mala perpetrati, quàm huic voluntariè se exponere.

Qui timet DEUM, nihil negligit. *Eccl. 7. v. 9.*

Nescio, an possim leve aliquod peccatum dicere, quod in DEI contemptum admittitur. *S. Eucherius.*

DIES